

מפלגות

לא לכבוש

הבדיחה המפורסמת והנדושה מספרת על אותו יהודי, שחזר ארצה והצהיר במכס כי הביא עמו שק של מזון לציפורים. כאשר נפתח השק על-ידי אנשי המכס והם אמרו לו: "הרי זה קפה, ממתי ציפורים אוכלות קפה?" השיב האי: "ירצו — יאכלו; לא ירצו — לא יאכלו."

השבוע, כשיצא עסקן מפא"י משה דיין לסיבוב השני של הופעותיו הפומביות, דמה לאותו יהודי שניסה להבריח קפה במכס. כי מה שניסה דיין להבריח לדעת הקהל, היתה דעתו על מצב היחסים בין ישראל לארצות-ערב בעשר השנים האחרונות. מצב זה, לדעת דיין, כפי שהוא כיום וכפי שהיה

אישימפא"י דיין
"לא ירצו — לא יאכלו"

בעבר, הוא מצב של גורמליזציה, מזון ציפורים משוכח. הסביר דיין מדוע הוא רואה זאת כך: "יחסיו עם הערבים הם רומן בין שני חלקים: מלחמה ושלום. הגענו למצב של גורמליזציה ביחסיו עם. כשהם נוקים טיים פעולות איבה, אנו נוקטים פעולות תג-מול. כשהם נמנעים מפעולות איבה, גם אנחנו נמנעים. זהו מצב של גורמליזציה." כאשר ניסו להעיר לדיין כי המזון לציפורים, הנראה בעיניו נורמלי, אינו נורמלי והוא בעצם משהו אחר, השיב דיין בנוסח: זה המזון הערבים ירצו — יאכלו, לא ירצו — לא יאכלו. אמר הוא: "ידנו פשוטה כבר עשר שנים לשלום, וכולם יודעים זאת. אנחנו איננו הכתובת לשלום וגם לא ליישוב פליטים. הינו משהלום יותר משאנחנו כהנה הערבים יהנו משהלום יותר משהאנחנו ממונו. אינני יודע על שום פרס שאנחנו יכולים לתת בעד השלום. לנאצר לא מגיע פרס בעד השלום, ואם מגיע, אין לנו. ה" ערבים יעשו שלום לא בגלל פרסים אלא משום שיחסי איבה לא ישתלמו להם." כי קיצור: זהו מה שאנחנו מציעים לערבים, ירצו — יאכלו.

חיך נימוסי. לבוש בחולצת תכלת פתוחה, כשהוא מדבר בשטף במבטאו ה" צברי, הרצה הפעם דיין בבית סוקולוב ב" תל-אביב, בפני קהל של גמרי מזה ש" האזין לו בנאומיו הקודמים. היה זה קהל מבוגר, זעיר-בורגני. תגובתו היתה שונה גם מזו שהורגל לה דיין. הקהל לא התלהב, לא הביט בדין בהערצה, בעיניים נלהבות. היה זה כהל ששקל את דבריו של דיין לפי משקלם הם, ולא לפי משקל עבר האיש שאמר איתם.

ניתוחו השטחיים של דיין בשטח הכלכלי לה, דעותיו השמרניות על מדיניות של כוח כלפי הערבים, לא היכו גלים בקרב מאזיניו. אלה רצו לשמוע ממנו דברים חד-שיים, דעות נועזות, ניסו לגרותו כשאלוה"ה. האם הוא סבור שהגיעה השעה ל"ספח לישראל את ממלכת ירדן?" שאל אותו סו-

פר חרות עמנואל כ"ץ. "האם אינו רואה את צרת המדינה במבנה הנוכחי של המפלגות בישראל?" שאל מאזין אחר. אלה שקיו כי יש לדיין מה לחדש בשטח מדיניות החוץ או מדיניות הפנים, התאכזבו. "כביש ירדן לא יהיה פתרון כלשהו, וב" יחוד לא פתרון כלכלי. אינני רואה טעם בכיבוש ירדן, אפילו היו בה כל אוצרות קורת והפתרונות לכל בעיותינו," השיב הוא לשאלה הראשונה.

"הפתרון אינו בהקמת מפלגה חדשה, או שינוי שיטת המפלגות, אלא על שינוי בי" תוך מפלגת מפא"י," השיב על השאלה השניה. הקהל חיך, בנימוס.

דת

אשר בתוך הסערה

אחד הסיפורים המזועזעים ביותר שהתפרסמו בשבועות האחרונים בישראל, היה סיפור שזכה לתגובות חריפות בעתוני הש"מאל. הוא סיפר על זוג צעירים, באחד מי" ישובי העולים בפרודור ירושלים.

הוא: מדרך באותו ישוב בשם כהן. היא: נערה תימניה בת 18. יום אחד החליטו ה" שניים להתחתן, אולם כשהכל היה מוכן, והאורחים אף הוזמנו לחתונה, הושבתה ה" שמתה. התברר שאבי הכלה סיפר ברבנות, כי בהיות בתו בת שנתיים הוא השיאה לאיש, שכעבור שנה גירש אותה. מאחר וה" נערה היא גרושה לפי החוק, אין ביכולתה להינשא לכהן. זוג הנאהבים היפרד, לפי החלטת הרב הראשי יצחק רחמים ניסים עצמו.

הסיפור המזועזע עורר סערה. התרעם לו מרחב: "מעשה נבלה זה מוצא לו מיד סי" מוכן להתחתן, אולם כשהכל היה מוכן, והאורחים אף הוזמנו לחתונה, הושבתה ה" שמתה. התברר שאבי הכלה סיפר ברבנות, כי בהיות בתו בת שנתיים הוא השיאה לאיש, שכעבור שנה גירש אותה. מאחר וה" נערה היא גרושה לפי החוק, אין ביכולתה להינשא לכהן. זוג הנאהבים היפרד, לפי החלטת הרב הראשי יצחק רחמים ניסים עצמו.

הסיפור היה באמת מזועזע ומסעיר — לו היה כפי שנכתב. אלא שהוא היה שונה במקצת.

ברית ישיכורים. יהודית טולקיה עבד (18) החליטה להינשא למדרך משה כהן (20), זמן קצר לפני שיהיה צריכה לצאת לשירות צבאי. כאשר נרשמה לנישואין, התי" נגד אמנם אביה, תושב שכונת התקווה ב" תל-אביב, לנישואין. הוא גילה אז לרבנים, כי בהיות יהודית בת שנתיים, הוא ביקר במסיבה חגיגית בבית ידידו, ואז, כטוב ליבם ביין, החליטו להשיא את בניהם. ה" חתן היה אז בן 12. כשהתכסחו השניים כעבור ימים מספר, ביטלו את ההסכם.

הרבנים, אליהם פנה הווג בבקשת היתר נישואין, לא ידעו לפסוק בפרשה, החליטו להעבירה לבית-הדין הרבני המחוזי. עוד לפני שביית-הדין זה סיים את דיוניו, כבר עשתה פרשת איסור הנישואין כנפיים, הת" פרסמה בעתונים, הגיעה עד לכנסת. משם שלח ח"כ חרות יוסף מגוריכהן שאלתה בפרשה אל הרב הראשי.

אלא שבינתים הסתדר הכל על מקימו בשלום. כי בית-הדין הרבני, בפניו הובאה הסוגיה, פסק: מכיון שהאב היה שיכור בשעה שהשיא את בתו, ומכיון שהחתן היה אז בן 12 ולא עשה את אביו שליח, ומכ" חן שהנשואין התקיימו בפני שני אחים בל" בד, נעשה מעשה הקידושין בשיחה בלבד ואין לו ערך, ואין האב נאמן על ביתו.

הודיעו הרבנים לווג: הבת המבקשת היא בחוקת פנויה, ומותרת להינשא לכהן. וכך, בשעה שהעתונים רעשו, כבר היה הווג ש" חולל את הסערה נשוי ומאושר.

האיש בעל שתי הנשים

איש אינו נמצא במצב ביש יותר מאשר גבר ישראלי הרוצה להתגרש מאשתו, כדי לשאת אשה אחרת. כי כאשר אשתו החו" קית אינה רוצה להתגרש, כרוך הדובר ב" התדיינות מסובכת בפני בית-הדין הרבני. עלולות לעבור שנים לפני שהגט זוכה לאישור — ובינתיים נשארת האהבה לאשה החדשה ללא סיפוק חוקי.

במצב עגום זה עמד לא מכבר לקותו של עורך-דין מסוים בתל-אביב. רחמיו של הפרקליט נכמרו עליו. הוא מצא תרופה יעילה למצב.

אבות ובנים. תרופה זו היתה קשירה באשיות המיוחדת עטורת-הזקן של הרב צבי פסח פראנק (90) בירושלים. כי פראנק (המשך בעמוד 8)

איש נפצע, חינוקות הושכבו על הרצפה, עת מלחמת אחים

כל פנים, כשבאו הקוצינים וטענו נגד הסוכנות מדוע הביאה אותם לארץ-ישראל, השיבו להם הפקידים: "אתם באתם ב" עצבכם. איש לא הביא אתכם." וכשבאחד הימים טענו פקדי הסוכנות: "הוצאנו עליך כס המון כסף ואתם עוד צועקים חמס," השיבו להם הקוצינים: "לא הוצאתם עלינו אפילו פרוטה אחת. באנו בכוחות עצמנו." בין כך ובין כך הגיעו הקוצינים ליש" ראל והופנו לצינורות הקליטה הרגילים: המושבים.

עורים לירושלים

בדרך רגילה זו הגיעו עשר משפחות הקוצינים בהן מושב אל המושב יובל שבגליל העליון, על גבול סוריה. שם, ב" מושב, קידמו את פניהם אחיהם בני קוציין; אך השמחה לא היתה שורה במעונותיהם של כל הקוצינים גם יחד.

שנים מתוך עשרות ילדי עוזבייובל, בני קוציין. רעבים ללחם, צמאים וחסרי-שינה מסתכלים ילדי עולי-קוציין באימה ופחד, תוך עינים חשדניות בכל זר הבא לבקדם. התמונה צולמה בעת הפגנת בני-קוציין בירושלים.

הנרדפים

שינה בציבור ישנים יוצאי-יובל, במועדון הפועל המזרחי של המושב תעוז, מתחת לקישוטי חג החנוכה של השנה שעברה. למען הסדר, פקד הוועד על הנשים לישון עם ילדיהן בצד אחד של המועדון, הגברים בצידו השני.